

Aurelia vihane Draakon

CHILDBOOK.AI

Aurelia oli viieaastane tüdruk pikkade kuldsete juustega. Tavaliselt oli ta rõõmus ja naeratah. Aga vahel, kui midagi läks valesti, juhtus midagi imelikku. Tema sees ärkas väike punane draakon. Draakonil olid suured kuldsed silmad ja pisikesed sarved. Kui Aurelia oli rahulik, oli draakon ka rahulik ja magas vaikselt. Aurelia ei teadnud veel, et draakon oli tema enda viha, kes elas tema sees nagu väike tuli.

Ühel päeval ehitas Aurelia kõrget klotsidest torni. "Vaata, Emme!" hüüdis ta rõõmsalt. Siis jooksis väike õde Lorely mööda ja torn kukkus kolinal maha. Aurelia tundis, kuidas midagi tema sees hakkas kuumaks minema. Draakon tema sees avas silmad ja norskas vihaselt. "Sa lõhkusid selle ära!" karjus Aurelia. Suits hakkas tema ninaotsast tõusma, täpselt nagu draakonil.

Draakon Aurelia sees muutus suuremaks. Tema kulmud tõmbusid kortsu, täpselt nagu Aurelial. "GRRR!" möirgas draakon, ja Aurelia karjus sama valjult. Ta lõi klotsidega vastu põrandat. Lorely hakkas nutma ja peitis end sohva taha. Emme tuli kiiresti tuppa, nähes oma tütart nii vihasena. "Aurelia," ütles Emme rahulikult, "ma näen, et su draakon on ärganud."

Emme istus Aurelia kõrvale põrandale. "Igal inimesel on oma väike draakon sees," ütles ta tasa. "Isegi minul on!" Aurelia vaatas üles, ikka veel kurtes. "Minu draakon on praegu väga suur," sosistas ta. Emme noogutas mõistvalt. "Teame koos, kuidas teda väiksemaks teha," ütles ta naeratades. "Tahad proovida?" Aurelia mõtles hetke ja siis noogutas aeglaselt, ikka veel nuuksudes.

"Draakonid hingavad suitsu," selgitas Emme. "Aga meie saame hingata rahu." Ta näitas, kuidas sisse hingata läbi nina, nagu lõhnaks lille. Siis välja hingata läbi suu, nagu puhuks küünalt ära. Aurelia proovis. Sisse... välja... Draakon tema sees vaatas huviga. Tema suured kuldsed silmad läksid pisut pehmemaks. "Veel kord," ütles Emme õrnalt. Aurelia hingas uuesti, ja õlad lõdvestusid natuke.

Pärast kolme hingetõmmet tundis Aurelia end juba rahulikumana. Lorely tuli vaikselt sohva tagant välja, silmad veel märjad. "Vabandust, et torni lõhkusin," ütles ta pisikese häälega. Aurelia vaatas oma õde. Draakon tema sees oli juba palju väiksem, peaaegu nagu väike kassipoeg. "Pole hullu," ütles Aurelia ja ulatas käe. "Ehitame uue torni koos!" Lorely naeratas ja võttis õe käest kinni.

Järgmisel päeval õpetas Emme Aurelia ale veel ühe trikki. "Kui draakon tahab karjuda, võid sa suruda käed kõvasti rusikasse," ütles ta. "Siis loe kolmeni ja lase lahti." Aurelia proovis kohe. Ta surus pihud kokku, luges "üks, kaks, kolm" ja avas sõrmed. "Nagu draakoni küünised tõmbuvad sisse!" hüüatas ta rõõmsalt. Emme naeratas ja kallistas tütart tugevalt. "Täpselt nii, kullake."

Mõne päeva pärast mängis Aurelia oma lemmiku pehme mänguasjaga, kui see äkki katki läks. Tema sees hakkas draakon taas suuremaks kasvama. Silmad läksid kuumaks ja kulmud kortsu. "See pole õiglane!" hüüdis Aurelia valjult. Ta tundis, kuidas käed tahtsid asju visata. Aga siis meenus talle hingamine. Ta sulges silmad ja hingas sügavalt sisse läbi nina.

Aurelia hingas sisse... ja välja. Veel kord sisse... ja välja. Draakon tema sees vaatas teda suurte silmadega, oodates. Kolmandal hingetõmbel tundis Aurelia, kuidas kuumus rinnus vaikselt vähenes. Ta surus käed rusikasse ja luges kolmeni. Draakon norskas pisut, aga enam ei mõiranud. "Ma suudan seda ise!" mõtles Aurelia üllatunult ja uhkelt.

Aurelia avas silmad ja vaatas katkist mänguasja. See oli ikka kurb, aga ta ei karjunud enam. Draakon tema sees oli nüüd väike nagu kutsikas, saba liputamas rahulikult. "Võin selle ehk ära parandada," ütles Aurelia tasa endale. Emme oli ukse juures näinud kõike ja tuli nüüd ligi. "Ma olen sinu üle nii uhke," ütles ta soojalt ja kallistas tütart.

Vilghe gi atars

Hiljem samal õhtul nägi Lorely, et tema lego-torn kukkus. Ta hakkas kohe näoga punetama ja käed läksid rusikasse. "Lorely," ütles Aurelia õrnalt, "kas tahad koos minuga hingata?" Lorely noogutas ja nad hingasid koos, sisse ja välja, kolm korda. Lorely draakon, mis oli just ärkamas, jäi väikeseks ja vaikseks. "Tänan sind, Aurelia," sosistas Lorely naeratades.

Õhtul enne magamaminekut istus Aurelia voodis ja mõtles oma draakonile. Ta polnud enam hirmutav koletis, vaid väike sõber, kes aitas talle meelde tuletada hingamist. "Sina oled minu draakon," ütles Aurelia naeratades, "ja ma oskan sinuga rahu teha." Draakon väikeste kuldsete silmadega vilkus sõbralikult ja tegi suust väikese suitsuringi. Aurelia naeris ja jäi rahulolevalt magama, teades, et tema sees elab nüüd rahu.

Spark Your Child's Imagination

and create a personalized book in which you are the main character

BECOME A BOOK
HERO

CHILDBOOK.AI